

00000/0000/0000

0

hebrew

בחורף האחרון ביקרתי בסטודיו של ז'וף דרון ברחוב השפלה בתל אביב. במהלך הביקור הוא קטע את הסדר הווזואלי במדפי הספרים שלו והוציא במהירות, בזו אחר זו, מחברות ציור בגדלים שונים. המחברות הרבות הכילו עשרות סדרות של מספרים ואותיות שיצרו רצף אבסטרקטי, קוד מטושטש, מתודה חדשה שעוררה תמיהה עמוקה: לאחר עשרים שנות יצירה זנח דרון בצד השולחן הארוך את המצלמה, מכשיר ההקלטה והפרי־גמנטיים השונים, החל לרשום אינוונטר אישי ולקרוז את עולמו.

נדמה כי הסדר המובנה היה מאז ומעולם מרכיב חשוב בעבודתו. החד־רתיז בתפיסת עולמו כילד בעולם החרדי לוותה בוויזואליה, וביצירותיו ניכרת ללא ספק השפעתם של פרטיס אדייכליים נוקשים שהרכיבו את סביבת המגורים שלו ושל אמו בשיכון באופקים. בין שבטירילוגיה המופלאה ציין, ובין שבסדרת המפגשים הממושכת עם הצעירים בפרויקט החברתי אופקים, התעקש דרון בעבודותיו על חלוקה מובנית הגיונית לו־לסדרות. הוא בוחר באמצעי רב-עצמה זה לאיגוה, לפתירת בעיות ובעיקר כדי להעביר לצופה את עולמו הפנימי העשיה. בשנה האחרונה יוצר דרון בסטודיו בוורסאן, ונדמה כי המעבר מישראל עודד תפיסה אחרת. ההתי־רחקות הפיזית הולידה התרחקות פנימית ותהייה, שתוצרן הוא מתודה זו של קטלוג.

האם העבודות בתערוכתו החדשה של דרון הן סיכום של יצירת הקטלוג, של חיבור הסדרות השיטתי, או רק שלב בתהליך? האם הוא מציג עתה תפיסה פילוסופית שלמה או רק פרגמנט של הקונספט המדובר? השיחה שערכתי אתו, המובאת בהמשך רשימה זו ומתפרסמת לרגל תערוכתו החדשה, מאפשרת הצצה לעולמו המרתק. היא מנסה לספק תשובות וביאורים לשאלות אלה - בדומה למהלכו של דרון האמנותי כי סדרת שאלות מאגדת מחשבות, אלה הופכות למילים ונתכות באותיות, ממש כמעשה אדייכלי - ומבקשת לפענח את הסדרות המוצגות בחלל הלוכי: המספרים, האותיות וכתמי הצבע על סגנונם ותוכנם. השיחה מאירה את כוונתו של דרון לסכם את תהליך תיאור המחשבות - סופה נראה כחתימה ללא סיום ממש, מפני שעוסקו ביצירת הסדרות עדיין לא תם.

בארגון האמוציות השונות והלא זהות בסדרה אחת, האם אתה מעביר חלק מהסדרות תהליך סופלמנטרי, כזה ההופך את המשמעות האחת לרצף דינמי המתבטא בקווים, בכתמי צבע ובמספרים אחדידים? האם הפעילות החזרתית היא ביטוי של היגיון? האם הפירוק של הרעיון השלם לסדרות ולתתי-סדרות מביע תמה חדשה?

מוזיקליות. תווי המוזיקה הקונקרטיים מאפשרים לבצע בכלי הנגינה את המשמעות, הכוונות והאמוציות במצבם האותנטי. מוטיבי הנלים מאפשר הווייה רב-ערוצית ורב-שכבתית. ממעוף הציפור הים הוא אחר, כתם כחול, בתוכו הרבה זרמים וגלים בו, כקבוצה, כחברה.

האם פעולות הציור החוזרות ושונות ומשיכת הקו, בדרך כלל באותו מקום על הנייר, מטשטשות את המשמעות, או את הכוונה? האם היא דוהה?

יש פער גדול מאוד בין הכוונה הראשונית לרעג העבודה בזמן אמת. הלךך ושוב בין הנפש, המחשבות והגוף ובין תנועת המחכול וחומרית הצבע. יש ציר כזה שנע בין שליטה לחוסר שליטה ובין רצון לויתוה. זמן העבודה הוא זמן האמוציות, להיות אמן זו בחירה בחיים שבהם הגוף והאמוציות משוחררים. לעשות אמנות זה אהבה. להציג אמנות זה אהבה. לרכוש אמנות זה אהבה. לבטל אמנות זה אהבה. לבקר אמנות זה אהבה. השטטשו או הבחירות סובייקטיביים לרעג הפעולה, ואז חוזרים על עצמם שוב באיחור של שעה או יום, למשל, כצבירה של בהירויות או שטטושים סובייקטיביים שההחלטות בהן גם סכניות.

נראה שהפעילות והתנועות ה"אוטומטיות" בציור סדרות נוכחות גם בחורה האוטומטית על הרגשות השונים בחיך. למשל, הפירוש בתשובתך "לעשות - להציג - לרכוש - לבטל - לבקר" גם הוא סדרה. מה משפיע על מה, היצירה שלך על סדר יומך או סדר יומך על הסדרתיות ביצירה?

הכול משפיע על הכול. השאיפה היא לכוון לאיכות חיים באמצעות "תיקון אישי" אגב תנועה של ספירלת המציאות ביומיום. שניוי ברירות המחדל מתחוללים במציאות שעה באינטנסיביות ושברוב המקרים אי-אפשר לע־צוה למרות האידיאל להפסיק הכול, לקחת פסק זמן ולהתחיל את החיים מחדש. המטרה היא להיות אני חדש, בחיים וביצירה, וההשפעה היא הדדית. כל ארבע או חמש שנים מתעורר בי צורך לצאת ממעגל קיים, סגור, החוזר על עצמו, וליצור מעגל חיים חדש. האמנות משפיעה על סגנון חיי ולהפך. נולדתי למציאות אנלוגית (קלטות שמע וקלטות וידיאו). היה כפתור פליי, אחורה ועצור. אחר כך הגיע הדי-וי-די, ושם הייתה אפשרות נוספת, ה"לופ", מוזיקה שחוורת על עצמה בלחיצה על כפתור. היום מסך הטלפון הנייד והטאבלט הם בעבורי הנכחה של לופ סובייקטיבי-איני-טראקטיבי. דפוס הילדות ודפוסים תרבותיים וחברתיים שעליהם גדלנו מקועקעים בנפשנו. השאלה היא האם ניתן למחוק או לטשטש את מה שמקועקע בנו, אותן אמוציות שחוחרות על עצמן שוב ושוב במשך החיים, ובמקומן להיות הווה חופשי? איך נוטשים אורח חיים אחד ויוצרים אורח חיים חדש? אני מאמין שיש פתח נוסף, מואר ורחב ממדים.

האם אתה מבליט אלמנטים שונים בסדרה כזו או אחרת כדי להעניק לטקסט או לסדרות המספרים השונות משמעות שונה מזו המובנת מאליה? האם המספרים הבלתי אפשריים יוצרים סדרה חדשה וההבדלים בין הסדרות, כפי ששנין דרידה, הם מהות הקיום של הטלת הספק בסדר המוכר וכמיהה לסדר עולם חדש?

כן.

אם כן, מה מביא אותך לתהות או לנסות ליצור סדר חדש?

הסקרנות.

english

בחורף האחרון ביקרתי בסטודיו של ז'וף דרון ברחוב השפלה בתל אביב. במהלך הביקור הוא קטע את הסדר הווזואלי במדפי הספרים שלו והוציא במהירות, בזו אחר זו, מחברות ציור בגדלים שונים. המחברות הרבות הכילו עשרות סדרות של מספרים ואותיות שיצרו רצף אבסטרקטי, קוד מטושטש, מתודה חדשה שעוררה תמיהה עמוקה: לאחר עשרים שנות יצירה זנח דרון בצד השולחן הארוך את המצלמה, מכשיר ההקלטה והפרי־גמנטיים השונים, החל לרשום אינוונטר אישי ולקרוז את עולמו. נדמה כי הסדר המובנה היה מאז ומעולם מרכיב חשוב בעבודתו. החד־רתיז בתפיסת עולמו כילד בעולם החרדי לוותה בוויזואליה, וביצירותיו ניכרת ללא ספק השפעתם של פרטיס אדייכליים נוקשים שהרכיבו את סביבת המגורים שלו ושל אמו בשיכון באופקים. בין שבטירילוגיה המופלאה ציין, ובין שבסדרת המפגשים הממושכת עם הצעירים בפרויקט החברתי אופקים, התעקש דרון בעבודותיו על חלוקה מובנית הגיונית לו־לסדרות. הוא בוחר באמצעי רב-עצמה זה לאיגוה, לפתירת בעיות ובעיקר כדי להעביר לצופה את עולמו הפנימי העשיה. בשנה האחרונה יוצר דרון בסטודיו בוורסאן, ונדמה כי המעבר מישראל עודד תפיסה אחרת. ההתי־רחקות הפיזית הולידה התרחקות פנימית ותהייה, שתוצרן הוא מתודה זו של קטלוג.

האם העבודות בתערוכתו החדשה של דרון הן סיכום של יצירת הקטלוג, של חיבור הסדרות השיטתי, או רק שלב בתהליך? האם הוא מציג עתה תפיסה פילוסופית שלמה או רק פרגמנט של הקונספט המדובר? השיחה שערכתי אתו, המובאת בהמשך רשימה זו ומתפרסמת לרגל תערוכתו החדשה, מאפשרת הצצה לעולמו המרתק. היא מנסה לספק תשובות וביאורים לשאלות אלה - בדומה למהלכו של דרון האמנותי כי סדרת שאלות מאגדת מחשבות, אלה הופכות למילים ונתכות באותיות, ממש כמעשה אדייכלי - ומבקשת לפענח את הסדרות המוצגות בחלל הלוכי: המספרים, האותיות וכתמי הצבע על סגנונם ותוכנם. השיחה מאירה את כוונתו של דרון לסכם את תהליך תיאור המחשבות - סופה נראה כחתימה ללא סיום ממש, מפני שעוסקו ביצירת הסדרות עדיין לא תם.

בארגון האמוציות השונות והלא זהות בסדרה אחת, האם אתה מעביר חלק מהסדרות תהליך סופלמנטרי, כזה ההופך את המשמעות האחת לרצף דינמי המתבטא בקווים, בכתמי צבע ובמספרים אחדידים? האם הפעילות החזרתית היא ביטוי של היגיון? האם הפירוק של הרעיון השלם לסדרות ולתתי-סדרות מביע תמה חדשה?

מוזיקליות. תווי המוזיקה הקונקרטיים מאפשרים לבצע בכלי הנגינה את המשמעות, הכוונות והאמוציות במצבם האותנטי. מוטיבי הנלים מאפשר הווייה רב-ערוצית ורב-שכבתית. ממעוף הציפור הים הוא אחר, כתם כחול, בתוכו הרבה זרמים וגלים בו, כקבוצה, כחברה.

האם פעולות הציור החוזרות ושונות ומשיכת הקו, בדרך כלל באותו מקום על הנייר, מטשטשות את המשמעות, או את הכוונה? האם היא דוהה?

יש פער גדול מאוד בין הכוונה הראשונית לרעג העבודה בזמן אמת. הלךך ושוב בין הנפש, המחשבות והגוף ובין תנועת המחכול וחומרית הצבע. יש ציר כזה שנע בין שליטה לחוסר שליטה ובין רצון לויתוה. זמן העבודה הוא זמן האמוציות, להיות אמן זו בחירה בחיים שבהם הגוף והאמוציות משוחררים. לעשות אמנות זה אהבה. להציג אמנות זה אהבה. לרכוש אמנות זה אהבה. לבטל אמנות זה אהבה. לבקר אמנות זה אהבה. השטטשו או הבחירות סובייקטיביים לרעג הפעולה, ואז חוזרים על עצמם שוב באיחור של שעה או יום, למשל, כצבירה של בהירויות או שטטושים סובייקטיביים שההחלטות בהן גם סכניות.

נראה שהפעילות והתנועות ה"אוטומטיות" בציור סדרות נוכחות גם בחורה האוטומטית על הרגשות השונים בחיך. למשל, הפירוש בתשובתך "לעשות - להציג - לרכוש - לבטל - לבקר" גם הוא סדרה. מה משפיע על מה, היצירה שלך על סדר יומך או סדר יומך על הסדרתיות ביצירה?

הכול משפיע על הכול. השאיפה היא לכוון לאיכות חיים באמצעות "תיקון אישי" אגב תנועה של ספירלת המציאות ביומיום. שניוי ברירות המחדל מתחוללים במציאות שעה באינטנסיביות ושברוב המקרים אי-אפשר לע־צוה למרות האידיאל להפסיק הכול, לקחת פסק זמן ולהתחיל את החיים מחדש. המטרה היא להיות אני חדש, בחיים וביצירה, וההשפעה היא הדדית. כל ארבע או חמש שנים מתעורר בי צורך לצאת ממעגל קיים, סגור, החוזר על עצמו, וליצור מעגל חיים חדש. האמנות משפיעה על סגנון חיי ולהפך. נולדתי למציאות אנלוגית (קלטות שמע וקלטות וידיאו). היה כפתור פליי, אחורה ועצור. אחר כך הגיע הדי-וי-די, ושם הייתה אפשרות נוספת, ה"לופ", מוזיקה שחוורת על עצמה בלחיצה על כפתור. היום מסך הטלפון הנייד והטאבלט הם בעבורי הנכחה של לופ סובייקטיבי-איני-טראקטיבי. דפוס הילדות ודפוסים תרבותיים וחברתיים שעליהם גדלנו מקועקעים בנפשנו. השאלה היא האם ניתן למחוק או לטשטש את מה שמקועקע בנו, אותן אמוציות שחוחרות על עצמן שוב ושוב במשך החיים, ובמקומן להיות הווה חופשי? איך נוטשים אורח חיים אחד ויוצרים אורח חיים חדש? אני מאמין שיש פתח נוסף, מואר ורחב ממדים.

האם אתה מבליט אלמנטים שונים בסדרה כזו או אחרת כדי להעניק לטקסט או לסדרות המספרים השונות משמעות שונה מזו המובנת מאליה? האם המספרים הבלתי אפשריים יוצרים סדרה חדשה וההבדלים בין הסדרות, כפי ששנין דרידה, הם מהות הקיום של הטלת הספק בסדר המוכר וכמיהה לסדר עולם חדש?

כן.

אם כן, מה מביא אותך לתהות או לנסות ליצור סדר חדש?

הסקרנות.

French

בחורף האחרון ביקרתי בסטודיו של ז'וף דרון ברחוב השפלה בתל אביב. במהלך הביקור הוא קטע את הסדר הווזואלי במדפי הספרים שלו והוציא במהירות, בזו אחר זו, מחברות ציור בגדלים שונים. המחברות הרבות הכילו עשרות סדרות של מספרים ואותיות שיצרו רצף אבסטרקטי, קוד מטושטש, מתודה חדשה שעוררה תמיהה עמוקה: לאחר עשרים שנות יצירה זנח דרון בצד השולחן הארוך את המצלמה, מכשיר ההקלטה והפרי־גמנטיים השונים, החל לרשום אינוונטר אישי ולקרוז את עולמו. נדמה כי הסדר המובנה היה מאז ומעולם מרכיב חשוב בעבודתו. החד־רתיז בתפיסת עולמו כילד בעולם החרדי לוותה בוויזואליה, וביצירותיו ניכרת ללא ספק השפעתם של פרטיס אדייכליים נוקשים שהרכיבו את סביבת המגורים שלו ושל אמו בשיכון באופקים. בין שבטירילוגיה המופלאה ציין, ובין שבסדרת המפגשים הממושכת עם הצעירים בפרויקט החברתי אופקים, התעקש דרון בעבודותיו על חלוקה מובנית הגיונית לו־לסדרות. הוא בוחר באמצעי רב-עצמה זה לאיגוה, לפתירת בעיות ובעיקר כדי להעביר לצופה את עולמו הפנימי העשייה. בשנה האחרונה יוצר דרון בסטודיו בוורסאן, ונדמה כי המעבר מישראל עודד תפיסה אחרת. ההתי־רחקות הפיזית הולידה התרחקות פנימית ותהייה, שתוצרן הוא מתודה זו של קטלוג.

האם העבודות בתערוכתו החדשה של דרון הן סיכום של יצירת הקטלוג, של חיבור הסדרות השיטתי, או רק שלב בתהליך? האם הוא מציג עתה תפיסה פילוסופית שלמה או רק פרגמנט של הקונספט המדובר? השיחה שערכתי אתו, המובאת בהמשך רשימה זו ומתפרסמת לרגל תערוכתו החדשה, מאפשרת הצצה לעולמו המרתק. היא מנסה לספק תשובות וביאורים לשאלות אלה - בדומה למהלכו של דרון האמנותי כי סדרת שאלות מאגדת מחשבות, אלה הופכות למילים ונתכות באותיות, ממש כמעשה אדייכלי - ומבקשת לפענח את הסדרות המוצגות בחלל הלוכי: המספרים, האותיות וכתמי הצבע על סגנונם ותוכנם. השיחה מאירה את כוונתו של דרון לסכם את תהליך תיאור המחשבות - סופה נראה כחתימה ללא סיום ממש, מפני שעוסקו ביצירת הסדרות עדיין לא תם.

בארגון האמוציות השונות והלא זהות בסדרה אחת, האם אתה מעביר חלק מהסדרות תהליך סופלמנטרי, כזה ההופך את המשמעות האחת לרצף דינמי המתבטא בקווים, בכתמי צבע ובמספרים אחדידים? האם הפעילות החזרתית היא ביטוי של היגיון? האם הפירוק של הרעיון השלם לסדרות ולתתי-סדרות מביע תמה חדשה?

מוזיקליות. תווי המוזיקה הקונקרטיים מאפשרים לבצע בכלי הנגינה את המשמעות, הכוונות והאמוציות במצבם האותנטי. מוטיבי הנלים מאפשר הווייה רב-ערוצית ורב-שכבתית. ממעוף הציפור הים הוא אחר, כתם כחול, בתוכו הרבה זרמים וגלים בו, כקבוצה, כחברה.

האם פעולות הציור החוזרות ושונות ומשיכת הקו, בדרך כלל באותו מקום על הנייר, מטשטשות את המשמעות, או את הכוונה? האם היא דוהה?

יש פער גדול מאוד בין הכוונה הראשונית לרעג העבודה בזמן אמת. הלךך ושוב בין הנפש, המחשבות והגוף ובין תנועות המחכול וחומרית הצבע. יש ציר כזה שנע בין שליטה לחוסר שליטה ובין רצון לויתוה. זמן העבודה הוא זמן האמוציות, להיות אמן זו בחירה בחיים שבהם הגוף והאמוציות משוחררים. לעשות אמנות זה אהבה. להציג אמנות זה אהבה. לרכוש אמנות זה אהבה. לבטל אמנות זה אהבה. לבקר אמנות זה אהבה. השטטשו או הבחירות סובייקטיביים לרעג הפעולה, ואז חוזרים על עצמם שוב באיחור של שעה או יום, למשל, כצבירה של בהירויות או שטטושים סובייקטיביים שההחלטות בהן גם סכניות.

נראה שהפעילות והתנועות ה"אוטומטיות" בציור סדרות נוכחות גם בחורה האוטומטית על הרגשות השונים בחיך. למשל, הפירוש בתשובתך "לעשות - להציג - לרכוש - לבטל - לבקר" גם הוא סדרה. מה משפיע על מה, היצירה שלך על סדר יומך או סדר יומך על הסדרתיות ביצירה?

הכול משפיע על הכול. השאיפה היא לכוון לאיכות חיים באמצעות "תיקון אישי" אגב תנועה של ספירלת המציאות ביומיום. שניוי ברירות המחדל מתחוללים במציאות שעה באינטנסיביות ושברוב המקרים אי-אפשר לע־צוה למרות האידיאל להפסיק הכול, לקחת פסק זמן ולהתחיל את החיים מחדש. המטרה היא להיות אני חדש, בחיים וביצירה, וההשפעה היא הדדית. כל ארבע או חמש שנים מתעורר בי צורך לצאת ממעגל קיים, סגור, החוזר על עצמו, וליצור מעגל חיים חדש. האמנות משפיעה על סגנון חיי ולהפך. נולדתי למציאות אנלוגית (קלטות שמע וקלטות וידיאו). היה כפתור פליי, אחורה ועצור. אחר כך הגיע הדי-וי-די, ושם הייתה אפשרות נוספת, ה"לופ", מוזיקה שחוורת על עצמה בלחיצה על כפתור. היום מסך הטלפון הנייד והטאבלט הם בעבורי הנכחה של לופ סובייקטיבי-איני-טראקטיבי. דפוס הילדות ודפוסים תרבותיים וחברתיים שעליהם גדלנו מקועקעים בנפשנו. השאלה היא האם ניתן למחוק או לטשטש את מה שמקועקע בנו, אותן אמוציות שחוחרות על עצמן שוב ושוב במשך החיים, ובמקומן להיות הווה חופשי? איך נוטשים אורח חיים אחד ויוצרים אורח חיים חדש? אני מאמין שיש פתח נוסף, מואר ורחב ממדים.

האם אתה מבליט אלמנטים שונים בסדרה כזו או אחרת כדי להעניק לטקסט או לסדרות המספרים השונות משמעות שונה מזו המובנת מאליה? האם המספרים הבלתי אפשריים יוצרים סדרה חדשה וההבדלים בין הסדרות, כפי ששנין דרידה, הם מהות הקיום של הטלת הספק בסדר המוכר וכמיהה לסדר עולם חדש?

כן.

אם כן, מה מביא אותך לתהות או לנסות ליצור סדר חדש?

הסקרנות.

עבדפנבפמדועסו בדפב

דפבדפנבפבפבספב

בעסכפ
שסכסב

דודוכב צד סצ

ד ן ד דפד פ

דפסב-

000|111|000000

000|11|0000